I dag för sextio år sedan gaf en hög moder, en ädel, äl-skande moder lifvet åt sin tredje son.

Denna moder var vår Drottning, den högstore ~~Osk~~ förste Oskars fromma maka Josefina.

Sedan länge är hon gången ur tiden, gången till sin Herre ~~[illegible]~~ att bedja för sitt lifs frukt, att ~~bland helgonskaran~~ med Sankt Birgitta mana godt för gamla Sverige, vittnet till hennes [illegible] lycka, till hennes hjertesorg men ocksa vittne till hennes stora tröst i Gud och glada hopp.

För aderton år sedan, det var sommaren 1871 sågo vi här i vår bygd, midt ibland oss furste-

sonen, vår dåvarande arfprins
H. K. H. prins Oskar.

Ett hufvud högre var han än de andre och ädelt var hans skick och vitter lek med visdomsrunor på hans tunga.

Den nordliga landsändan, särskilt vår bygd fann han tilltalande och uppmuntrande föllo hans ord för dem, som der i löpgraf arbetade för återvinnande af hvad vi på andra sidan Bottenhafvet mist, som der bröto bygd, odlade och timrade, nog mådde den nordliga delen med jernväg bindas rätt fast samman med den öfriga fosterjorden.

Och så fortföljde solen sitt kretslopp öfver ett för oss dyrbart minne.

Prins Gustaf, den närmast äldre brodren hade redan tidigt gingit sin korta lefnads gråde och ökat den hvitklädda skaran, för hvilken purpurn ej är någon afsaknad — och Kung Carl, den äldste af den rikt begåfvade syskonkretsen, den folkkäre femtonde Carl, skattade åt förgängelsen. Sin enda dotters hand hade han förut gifvit som fridkulla till prinsen på öarne de hafomflutna boklundarne, som Gefion i dagarnes morgon, denna med plogen skiljde från Svithiods Skåne och ~~fortfarande~~ ~~framnade fram~~ väckte till lifs Stridsfrågan hvad mitt, hvad ditt, en fråga, som dock Sundets vågor sedan länge i hufvudsak ~~vaggat~~ till ro~~sömns~~.

Sveriges Konungatron var nu ledig och med den Norges och den 18 September 1872 var det som vår förre höga gäst, ~~Oskar [illegible]~~

Josefinas ~~tredje son~~, den andre
Oskar uppsteg på tronen och
den 12 Maj året derpå vardt
han till vår konung smord.
Men på samma gång kröntes
än ett hufvud, det var hans våra
vis och hulda makas. ~~Wår~~
dyra drottning Sofias.

Wår Kungamoder Josefina
war gången, wår älskade och
älskliga Louise, seedan lik,
hade domnat och vissnat.
Hvem skulle nu kunna fylla
deras plats som landets moder?
Gud kunde skaffa för oss, och
Han gaf oss till Drottning Sofia,
~~Wilhelmina Marianna Henrietta~~.

Från Lahuflodens sköna dal
gå... Nassau, [war det, som Oskar] ~~hemförde~~ ~~Oskar~~
~~i dopet (kallad) Sofia, Wilhelmina, Marianna Henrietta~~
den brud och med henne fick
han, fingo vi mycket, mycket.

Hon skänkte oss wår Kronprins
Gustaf, som wille att med kär-
leksband wid sig fästa och
för oss vinna [intagande] ~~[illegible]~~ vår Kronprin-
cessa Victoria, och det redan
oss kär vordna fursteparet gaf oss
åter i sin tur, i unga furstesöner
gamle Vasars blod utan att
vi behöfde skiljas wid våra
~~kära~~ [älskade] ~~[illegible]~~ Bernadotter, som
redan i led efter led, från fader
till son wäxt samman med wår
stam, lefvat sig in i vårt
~~fädernearfde~~ ~~lifs~~ åskådnings[sätt] och vårt
politiska lif och i striden under fred,
för ~~utvecklade af~~ [större] wälde öfver
naturen för andens ~~utbildning~~ [fostran]
~~inom~~ [till] (församling och rätt med snillets gåfvor) den idella werlden, gått
främst i ledet och buret Sveriges
märke högt.

Hon, wår drottning, gaf oss

vår prins Oskar Bernadotte, som
ej brydde sig mycket om Svärdets
kronas glans, men tog våra hjertan
med storm. Så han sin allvarsta
förde den ~~blyga~~ fagra ~~Skåna~~ hvad hans
hjerta valt.

Hon gaf oss vår Arfprins
Carl med det ~~ädla~~ upphöjda sinnet, nog
vill han gifva sitt blod för
friheten i Nord och att honom
se är att icke glömma.

Hon gaf oss än en furste-
son, Prins Eugène, som på vikinga-
vis dragit ut från hemmets
strand att på annan kust,
men konstens verld sjelf
eröfra sin krona... och i
allt, i allt var det en ädel
qvinnas föredöme, som skänkts
oss af vår Konungs maka.

Vid tronens trappsteg står der
än en dröjande qvinna, vår Konungs
hjertas syster, prinsessan
Eugenie. Afskedsstunden från
hvad som synes tränger på —
och af sitt rika hjerta skyndar
hon att gifva, gifva med
fulla händer...

Sådant vårt furstehus,
sådana de dyra vänner som
utan tvifvel i dag samlats kring
sitt hufvud, vår älskade
Konung, i borgen vid Mälarens
strand att fira hans jubileum
och säga honom åter och åter
huru kär han dem är.

af ej af krig störd, ~~af fredlig~~ utveckling under vänsälla furstar

Ja, sextio år ~~hafva~~ förrunnit,
sextio år för vår Konung af mycken
yrkesk lycka, af mycket af det
bästa som en dödlig kan sig ön-
ska. Och hvarhelst han upp-
trädde, kungen, tänkaren, talaren
historieskrifvaren!

konstkännaren, idrottsmannen
Skalden, menniskowännen, följde
beundran och jubel- och utom
landets gränser, måtte hwarje
Swensk känna sig stolt öfver sin
konung och drott —

Utan tvifvel tälja de yngre
åfven ansträngningar
mycken möda och arbete
åren om mången pröfning, mån-
gen tår hjertat gömde smärta;
wänner som gått bort; partier,
som stälts om, meglar för
både på ena och på den andra sidan om Kölen
stunden; ~~det bästa man welat,~~
häcklad, och misslag sedan, huru
wäl det än war menadt — och
allt detta Saga och ristar på
kopparplåten.

Men hur hon ristar, måtte
der alltid stå att en mer ädel-
sinnad, mer warmhjertad, mer
mer sina folk hängifven
begåfwad furste sällan prydt
Sveriges tron och skänkt dessa
folk i rikare mått, den stora,

den owärderliga lyckan, att i
tider af oro och stormlöpning
~~mot det bestående~~ mot det
gamla af fäderne ärfda
stormlöpning mot det oundgängligt bästa
bepröfwade goda ~~som~~ hvilket i tider
af fäderne och nöd bewarat
Sverige åt sig sjelft, åt egna
söner att i tider af oro och sådane vi- för
bistrinds ~~wersnng~~, ~~sade oss~~, funna stöd
och fäste i tronen hos en
kung, som sjelf söker sitt
hos konungarnes konung.

Hwilket rike ~~folk~~ på jordens krets
har större anledning än wi
att prisa Wår Gud som under-
bjun stupt för sitt otacksamma
folk, som gifwit oss wår kung
~~Oskar~~, gifwit oss ~~hela~~ wårt
furstehus, wår frihet, wåra
lagar och lagars wäktare, så
att wi än så länge, till upp-

Orw

[– må er då wåga, rustade! –]
[= tegnalen lyder] [inom Sveriges gränser]
brotts= ~~stunder~~ kunna trygga, bygga och bo!

Och vi, som fått våra tjäll anvisade i höga norden, fastän i aflägsen bygd, skulle vi ej få instämma i det jubel, rop, som från skilda delar af vårt land i dag skallar mot den sextioårige älskade kungen?

Låt oss höja en ur svenska hjertans djup gånget "Gud bewara kungen" och "den hans hjerta hafver kär," och för honom, för den ett niofaldigt lefve!